

faa blive en Fristelse, som jeg bemærkede før — ialtsald saaledes, at der kan komme til at frembyde sig Forhold, som Embedsmanden ganske vist kan gaae ind paa uden at blive uretsfindig og uden at lade sig bestikke, men som kan komme til at ligge paa Grændsen af det, som han dog helst maatte vogte sig for. Jeg betragter den juridiske Embedsmands Forhold saaledes, at han ikke blot skal være retsfindig og reen, men ogsaa synes at være det, og derfor er det af Bigtighed, at Lønnen for ham fastsættes saaledes, at han ikke behøver at give sig af med Forretninger, der for ham kunne blive en Indtægtskilde, som i sig selv kan være fuldkommen retmæssig, men som paa Grund af det Forhold, hvori den kan blive stillet til hans Embedsvirksomhed, hellere maa være fremmed for ham. Den Reenhed, hvori det er fornødent, at han fremtræder, medfører ogsaa, at Alle i hans Embedskreds skulle have Overbeviisningen om, at han er saaledes aflagt, at han ikke behøver at være afhængig af Andre for at kunne finde sit tarvelige og tilstrækkelige Udkomme, at han er stillet saaledes, at Ingen skal vove at nærme sig til ham med Gaver. Det er disse Hensyn, som gjøre, at jeg anseer det fornødent at holde fast ved Bestemmelserne i Regjeringsudkastet, Bestemmelser, hvorom det er min fulde Overbeviisning, at de ikke have deres Udspring fra Omhu for at sørge for den juridiske Embedsstand anderledes, end det har forekommet mig at være en fuldkommen Nødvendighed, for at de Ulemper skulde kunne undgaaes, som vilde finde Sted, naar man sank dybere med Hensyn til Lønningsbestemmelserne, end Regjeringens Udcast gaar. Udvalgets Fleertal har i sin Betænkning og den ærede Ordfører ligeledes i sit Foredrag gjort opmærksom paa, at det tilstrækkeligt har motiveret sit Forslag om ringere Gagesatser; men jeg har forgjæves søgt efter den Motivering, som man saaledes har paaberaabt. Man har henviist til, hvorledes det har sig med Hensyn til Medlemmerne af Overdomstolene, og man har ligeledes henviist til Departementscheferne. Den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Herz), ligesom ogsaa den ærede Taler, der sist havde Ordet, har imidlertid allerede tilstrækkeligt paavist, at dette ikke er Noget, der

kan begrunde det Resultat, hvortil Udvalgets Fleertal er kommet, idet der er en meget væsentlig Forskjel med Hensyn til Forholdene for den Mand, som lever i Hovedstaden eller i en meget stor Kjøbstad, og den Embedsmand, der har sit Ophold paa Landet eller i en af de mindre Kjøbstæder. Jeg skal ikke sige Noget til de Bemærkninger, som allerede ere fremkomne om, at Krævet for ham stiller sig meget større, for at det kan fyldestgøres ved hans tilmaalte Indtægter; det er Noget, som forekommer mig at være utvivlsomt. Den ærede Ordfører hittede, at Justitsministeren maatte jo allerede være bunden ved den Bestemmelse, som indeholdes i Finantsloven for indværende Aar; thi derigennem havde Rigsdagen allerede tilstrækkeligt betegnet, at 2,500 Rd. var den Grænse, hvortil man kunde komme, og der var ikke engang Spørgsmaal om Lønningstillæg gennem Sædberegningen. Bestemmelsen i Finantsloven, hvortil den ærede Ordfører sigtede, har imidlertid ikke været nogen bindende Regel; den var en Bemyndigelse for Justitsministeren til for de Embeder, der maatte blive ledige i Aarets Løb, at kunne bestemme faste Gager, dog saaledes, at de ikke maatte overstige 2500 Rd.; den var altsaa en Bemyndigelse, som han kunde benytte, men ikke en fast Bestemmelse om, at der ikke kunde være Spørgsmaal om ved en Lønningslov at komme høiere end til 2500 Rd. Det er den eneste rigtige Opfattelse af Bestemmelsen i Finantsloven. Men, siger den ærede Ordfører, der har jo ikke engang været Spørgsmaal om den sædvanlige Udbetaling af Lønninger gennem Sæd. Det staaer ganske vist ikke i Finantsloven, men det vil dog være den ærede Ordfører bekendt, at Loven af 24de April d. A. har, idet den ligefrem henviser til Finantsloven, netop bestemt, at der kan blive Spørgsmaal om Lønningstillæg, og den ærede Ordfører har saaledes ganske vist feilet, naar han ikke blot siger, at Bestemmelsen i Finantsloven ubetinget indskrænker Gagens Høide til 2500 Rd., men ogsaa udelukker Hensynet til Lønningstillæg. Loven af 24de April d. A. siger nemlig udtrykkeligt i dens § 2, at forsaavidt der med Hensyn til de Embeder, der i Henhold til Finantsloven skulde besættes med en Gage af ikke